

פִּיחַת הַשָּׁבֶת

גיליון י'

פרשת בהעלותך ה'תש"פ

מי החתן?

כאשר מגיעים לחתונה, קל מאוד לזהות את הכלה, היא שונה משאר הנשים באולם. אבל את החתן מאוד קשה לזהות, מפני שכולם נראים אותו דבר (מגבעת, חליפה, עניבה) איך בכל זאת נדע מי החתן?

התשובה היא: מי שבסוף הערב לוקח את הכלה לבית – זהו החתן.

הכלה היא התורה הקדושה, איך נדע מי החתן?

התשובה היא: זה שאחרי חג השבועות לוקח איתו את התורה.

"וַיַּעַשׂ כֵּן אַהֲרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ הַיְעֹלָה נִרְתִּיחַ כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה" (ח', ג')

רש"י: ויעש כן אהרן – להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

ב'תורת הפרשה' להרה"ג אהרן זכאי שליט"א מביא בשם הרבי מפשיסחא, שאעפ"י שזכה אהרן להגיע לגדולה כזו, לא נשתנה כלל בעיני עצמו ולא בא לכלל התפעלות וגאות אפילו כמלא נימה, אלא נשאר גם להבא אותו עניו ושפל רוח כמקודם.

"וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה" (פרק י"ב פסוק ג')

בספר 'להתעדרן באהבתך' (לרב אהרן לוי שליט"א) פ' ויקרא מביא בשם 'מנחת נתן' מעשה נפלא ביותר על ענוותנותו של הגר"ח קנייבסקי שליט"א:

מספר הגר"נ אינפלד – זכורני שבאלול תשמ"ה, כחודש ימים לאחר פטירת אביו הגדול של הגר"ח מרן הקהילות יעקב זצ"ל, באו לבקש מרבינו שליט"א שיחתום על מגילת "אבן הפינה" לבית כנסת מסויים.

הביט וראה שמרן ראש הישיבה הגרא"מ שך זצ"ל כבר חתם על המגילה.

מיד סרב באמרו: "זה יהיה בגדר פחיתות כבוד למרן הרב שך, להוסיף חתימתי לעד חתימתו!"

אמר המבקש: "זה יהיה לנו לכבוד, אם גם הרב יחתום!"

הקפיד רבינו שליט"א, ותמה: "איני מבין אתכם, וכי משום שאתם רוצים כבוד, מותר לכם לבייש את מרן הרב שך ולהעיב אותי לצידו?"

ראו איזו ענוה!

מחבר הש"ע

הביא ב'ענף עץ אבות' (למרן רבינו הגדול עובדיה יוסף זצ"ל) בשם החיד"א (בשם הגדולים):

שלשה חכמים גדולים בתורה היו בדורו של מרן הבית יוסף, רבינו יוסף קארו, ורבינו יוסף טאיטצאק, ורבינו יוסף בן לב, כל אחד מהם היה ראוי למלאכה זו – לחבר על הטור ספר מקיף וכולל מכל הפוסקים, והסכימו מן השמים, ותנתן דת, שהחיבור יהיה על ידי מרן הקדוש רבינו יוסף קארו, מפני ענותנותו היתרה.

"וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל ה' לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ" (י"ב, י"ג)

החיד"א כותב ששמע משם הקדמונים, דמשה רבינו ע"ה מסרו לו זה הסוד בשמים, דכשיתפלל ויאמר ב' פעמים נא בתפלתו, תקובל תפלתו.

ומשום הכי אמר, 'אל נא רפא נא לה'.

ובזה פירשו, דכשאמר "אעברה נא ואראה", אמר לו "רב לך", שלא יאמר 'נא' פעם נוספת.

וזהו שכתוב "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" כלומר 'נא'.

*בת fe וינתבער בערות טובות,
נתנא דבי, מחבר הספר "יקרה היא מפני" על התורה*